ארץ הנפשות

אגדה אינדיאנית

מתוך הספר הצהוב של א.לאנג

רחוק, רחוק באמריקה הצפונית, שם איפה חיים האינדיאנים אדומי העור חיה פעם נערה יפהפייה, נאה יותר מכל נערה אחרת בכל השבט.
רבים מהבחורים ניסו להינשא לה אך היא בחרה באחד צ'יף צעיר, שמצא חן בעיניה כבר שנים רבות קודם.

לכן הם עמדו להינשא והשבט כולו שמח.
שניהם קיוו לחיות חיים ארוכים באושר, אך יום לפני החתונה הנערה חלתה ונפטרה פתאום.
המאהב שלה לא יכול היה לשכוח אותה וחשב עליה יום ולילה. הוא שם הצדה את קשתו ולא יצא לקרבות או לצייד, אלא מהבוקר ועד הערב ישב ליד קברה וחשב רק על האושר שהיה קבור שם.
בסוף, אחרי ימים רבים, בא לו רעיון. הוא שמע מזקני השבט שקיים שביל המוביל לארץ הנפשות ושמי שיחפש היטב יוכל לאתר אותו.
לכן למחרת בבוקר הוא קם מוקדם, שם מעט אוכל בתרמיל, שם עור נוסף על כתפו, כי לא ידע כמה זמן יארך המסע שלו ולא איזה ארצות עליו לעבור. הוא ידע רק שקיים שביל כזה ושעליו למצוא אותו.
תחילה הוא לא ידע לאיזה כוון ללכת ואז נזכר כי אחד הזקנים אמר שארץ הנפשות מונחת בדרום, לכן מלא אומץ ותקווה שם את פניו דרומה.
בעוברו מרחקים גדולים ראה שהארץ נראית בדיוק כמו באזור ביתו. היערות, הגבעות,

והנהרות נראו בדיוק כמו אלה שעזב. הדבר היחידי שונה היה השלג, שנח בשכבות עבות על הארץ ועל העצים כשהתחיל ללכת והתדלדל ככל שהוא נע דרומה, עד שנעלם כליל. בהמשך ראה שניצנים מופיעים על העצים, פרחים צומחים תחת רגליו ובמקום העננים הכבדים הופיעו שמיים כחולים ונשמע צפצוף הציפורים. אז ידע שהוא הולך בכוון הנכון.
המחשבה על כך שבקרוב יוכל לחבק את כלתו האבודה שמחה אותו מאוד וצעדו נעשה קל ומהיר יותר. הדרך הובילה ביער חשוך, אחר כך בצוקים תלולים ועל אחד מהם הוא ראה אוהל אינדיאני. אדם זקן, לבוש עורות ועם מקל בידו עמד בפתח האוהל. הצ'יף הצעיר רצה לספר לו את מעשהו אך הזקן אמר "חיכיתי לך, למרות שאינני יודע מאין באת. רק לפני זמן קצר הייתה כאן זו שאתה מחפש. תנוח קצת באוהל שלי ואחר כך אגיד לך מה שרק תשאל ולאן עליך ללכת."
למשמע מילים אלה הצעיר נכנס לאוהל, אך לא הייתה לו סבלנות לנוח זמן רב. הוא קם והזקן קם איתו ונעמד ליד הפתח.

"ראה" אמר "את המים האלה שנוצצים רחוק והשדות שמאחוריהם. זו ארץ הנפשות, אך איש לא יכול להיכנס לשם אלא אם ישאיר את גופו אחריו. לכן הניח כאן את גופך, את הקשת והחצים, את עורך ואת הכלב. אשמור עליהם עבורך."
ואז הוא פנה לו עורף והצעיר הרגיש קל כמו אוויר, כך שכמעט ולא נגע באדמה. הוא עף קדימה וריח הפרחים נעשה מתוק יותר, הפרחים יפים יותר, חיות באו וליטפו אותו, ציפורים סבבו מעל ראשו ודגים הוציאו את ראשיהם מהמים והביטו עליו. תוך דקות הוא ראה שאין יותר סלעים או עצים בדרכו. הוא עבר מעליהם בלי לדעת, כי למעשה אלה לא היו סלעים או עצים, אלא רק הנפשות שלהם, כי זו הייתה ארץ הצללים.
וכך הוא עבר על רגליים מכונפות עד שהגיע לגדות אגם גדול עם אי נהדר במרכזו, ועל גדת האגם הוא מצא סירה מאבן נוצצת וזוג משוטים. הצ'יף קפץ לסירה והתחיל לחתור ופתאום ראה שלידו עוברת עוד סירה, בדיוק כמו זו שלו, ובתוכה הנערה שלו, שלמענה הוא עשה את

המסע הארוך. אך הם לא יכלו לגעת זה בזו כי גלים גבוהים הפרידו ביניהם, ונראו כאילו הם רוצים להטביע את הסירות, אך לא עשו זאת. הצעיר והצעירה פחדו מאוד, כי בעומק המים ראו עצמות של אלה שמתו קודם, ובתוך הגלים ראו גברים ונשים הנלחמים על חייהם, ורק מעטים יכלו להינצל. רק ילדים לא פחדו ועברו לצד השני ללא פגע. ובכל זאת הצ'יף הצעיר והנערה נרתעו מהמראה הקשה והקולות, אך להם לא קרה דבר כי חייהם היו ללא רבב ואדון החיים אמר שלא צריך לקרות להם כל רע.
וכך הם הגיעו בסוף לחופי אי האושר ועברו בשדות מלאי פרחים וגדות נחלים לוחשים ולא הרגישו רעב או צמא, לא חום ולא קור. האוויר הזין אותם והם שכחו את המתים כי לא ראו קברים, ואת הצעיר לא העסיקו מחשבות על קרבות או צייד חיות.
הם ברצון היו ממשיכים ללכת כך עד עולם אך באוושת הרוח הצעיר שמע את אדון החיים שאמר לו "חזור למקום ממנו באת, יש לי משימות בשבילך, אנשיך זקוקים לך כי תנהיג אותם שנים רבות. ליד השער ימתין לך השליח שלי ועליך לקחת את הגוף שהשארת אחריך והוא יראה לך מה לעשות
שמע לו ויהיה סבלני. במשך הזמן תחזור ותתאחד עם זו, אותה עליך לעזוב עכשיו. היא התקבלה כאן והיא תישאר לעולם יפה וצעירה כמו שהייתה כשקראתי לה מארץ השלגים."